

Resultats eleccions generals 2011: vots en blanc

Una altra xifra oculta, ignorada o directament menystinguda pels partits convencionals el dia després de les eleccions és la de l'abstenció. Una abstenció absolutament inadmissible que no han fet més que [fomentar de manera irresponsable](#) al llarg d'una campanya electoral on es barrejava arterosament la més insípida asèpsia amb la més indignant denigració de l'adversari.

Es pot considerar veritablement democràtic un país en el qual un terç de la població no va a votar? Atès que la resposta no pot ésser més evident, res millor que no parlar-ne, mirar cap a una altra banda i fer veure que tot funciona com cal. No fos cas que calgués replantejar-se, de debò de debò, la legitimitat d'un sistema electoral que presenta llacunes democràtiques tan greus –començant per les llistes tancades, seguint per la necessitat de superar un 3 % dels vots per a assolir representació parlamentària, i acabant de rematar-ho amb l'aplicació del mètode d'Hondt– com l'espanyol, que no tan sols permet, sinó que incentiva la perpetuació de les mitjanies i de la ineficiència.

Preocupant abstenció que va lligada a una altra xifra oculta que augmenta encara amb major proporció, sense que ningú en faci referència ni, encara menys, n'analitzi els motius ni les conseqüències: la dels vots en blanc. Vots que no poden ésser més significatius i acusadors, car no admeten les capcioses i interessades interpretacions que s'acostumen a aplicar als vots nuls o a l'abstenció: desinterès dels electors, mandra, fins i tot irresponsabilitat.

No, els vots en blanc no permeten espolsar-se les puces del damunt: apunten, de manera tan directa com diàfana, contra un sistema electoral tan tendencios com poc proporcional. I, sobretot, contra la vergonyosa utilització que en fan els partits polítics convencionals. El vot en blanc no es pot associar a la indiferència o a l'abúlia, sinó tan sols al rebuig, a la decepció i la crítica d'un mètode electoral que transforma la teòrica representació en una mena de carta blanca i converteix els diputats i diputades en uns dèspotes absoluts durant quatre anys, sense responsabilitats posteriors.

Raó per la qual hi ha un acord tàcit entre els partits i la major part dels mitjans de comunicació afins en no parlar-ne. Al cap i a la fi, per quina raó s'haurien de llançar pedres contra el seu propi teulat, destacant que, a Catalunya, s'ha passat d'un 0,19 % dels vots en blanc (5.693) de la primera votació democràtica, l'any 1977, a un 1,8 % (63.828), enguany? Sobretot tenint en compte que la mitja *normal* dels anys 1986, 1989 i 1993 no havia mai excedit el 0,66 %.

Proporcions que, en el cas del Senat, són encara més acusades: el 1977 tan sols votaren en blanc 2.303 electors (un 0,3 %), mentre que aquest diumenge optaren per aquesta opció 253.983 votants (un del tot inadmissible 7,41 %). Proporció que ha sofert un augment astronòmic en comparació amb les dades de tres anys enrere, quan el tant per cent era *només* d'un ja inquietant 2,80 %.

Sempre és preferible negligir o ocultar aquestes escandaloses xifres que no pas reconèixer que hi ha quelcom que no funciona gens bé –que *alguna cosa fa olor a podrit*, per dir-ho en termes hamletians– a les eleccions espanyoles. I que, per tant, el moviment dels indignats no és pas ni tan minoritari ni tan conjuntural com ens volen fer creure, oi?

dimarts, 22 de novembre del mmxi

PS: La realitat dels vots en blanc al Congrés esdevindria no ja preocupant, sinó més que alarmant si afegíssim a aquests –com seria natural fer-ho, car aquesta és la seva única [raó d'ésser](#)– els que obtingué a la demarcació de Barcelona Escons en Blanc: 40.029 vots (un suport de l'1,53 % dels electors). Si ho féssim –legítimament– així, el total seria de 86.719 vots, que correspondria al 3,32 % de sufragis, la qual cosa els hauria adjudicat de manera automàtica un diputat! Tot i així, seguim pensant que és millor no parlar-ne?

© Xavier Serrahima 2011
www.raodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

